

CHƯƠNG IX**TÌNH SỬ CỦA ĐIỀU TIÊN
CHUYỆN VŨ NỮ THÚY**

“Chị Điều Tiên thân ái:

Có lẽ chị rất ngạc nhiên nhận được bức thư có tuồng chữ ít quen, của người ít thân thiết, viết cho chị. Nhớ ngày nào chị và em học chung một lớp, quen biết đơn sơ, tình bạn hữu không mấy làm thân. Kể chị mấy lần thi đỗ, vượt lên đại học, bỏ em. Những tưởng đời chúng ta người mỗi ngả. Nào ngờ cơ tạo oái oăm xuôi hai đứa cùng xuống định mệnh. Xin cho em nhắc lại, vâng, em phải xin phép chị, là vì nhắc lại một kỷ niệm làm đau đớn chị. Đó là lần ông Trí và chị đi chơi thác nước Lạc Thủy. Sau đó ông Trí gặp em. Ông Trí làm cho em tin rằng giữa ông và chị chửa có liên hệ gì mật thiết ngoài thứ tình bạn thông thường. Em nào đã biết gì và em tin lời của ông ấy. Cho mãi đến khi em có thai với ông Trí thì em mới biết em lầm, tình cờ làm em hiểu nhiều sự thật giữa chị và ông Trí. Chị ôi, em đã làm hỏng đời em và làm tan nát tim chị cùng một lúc. Tuần lễ trước em có đến nhà chị để xin chị tha lỗi em. Nhưng em gặp anh Quốc thay vì chị. Anh Quốc hơi gầy, có vẻ lo âu, nhưng anh hiền từ quá. Anh khuyên em đi dưỡng tinh thần, bảo trọng sức khỏe, vì em gần ngày sinh nở. Thương cho đứa bé đầu lòng của em sẽ ra đời lúc cha nó thành hôn với cô gái khác! Tuy em đang mỗi mệ vì cái thai trong bụng, cũng cố viết mấy hàng này nguyện vọng

tha thiết là để được sớm nhận sự tha thứ của chị. Xin Phật Bà Quan Âm gìn giữ chị trong sự bình an.”

Bên dưới bức thư ký tên Bích Thu. (1)

Một bức thư nữa như vậy:

“Em Diêu Tiên:

Anh cất giữ từng tờ giấy lịch để thỉnh thoảng đếm xem bao lâu kể từ dạo em vắng bóng trong nhà này. Mẹ đã già nhiều vì nhớ em. Lo lắng cho em làm anh cũng gầy hao. Vắng em cảnh nhà vắng vẻ, vì em là ánh sáng, nguồn vui và hạnh phúc của mẹ và anh. Đêm có khi anh thao thức nằm nghe buồn giở trong tim, trí rối rắm bởi nghìn vạn tư tưởng mà chẳng tìm được ý nghĩ gì chính đáng. Anh luôn luôn hối tiếc đã liên can đến chuyện riêng tư của em thuở em còn ở nhà, mặc dù anh chỉ muốn em tốt. Nhưng anh đã không sửa đổi được định mệnh của em. Anh hết sức ân hận đã xua đuổi em và anh không ngờ rằng em đã can đảm bỏ anh cùng mẹ già để ra đi thật sự, để sống với người xa xứ lạ. Lắm lúc anh muốn anh là những người xa lạ ấy để được gần gũi em gái duy nhất của anh. Diêu Tiên, anh hy vọng thời gian qua khả dĩ xóa được phần nào vài điều trong dĩ vãng, nhắc em hồi tưởng lại gia đình. Lẽ nào em có thể dứt tình mẫu tử, em lại chẳng cần một người anh để được săn sóc? Số tiền em lấy của ông xuất nhập cảng nọ, tòa án khoan hồng chỉ phạt treo em thôi;

trong thời gian qua anh cũng đã dành dụm bồi trả đủ cho người ta rồi. Xin em tha thứ anh tất cả những gì anh đã

làm phiền lòng em. Em luôn luôn được chờ đón giữa hai cánh tay gầy yếu của mẹ và trong tình thương chân thật của anh.”

Bên dưới bức thư viết tên Lương Quốc. (1)

Thần Sầu xem xong thở dài hỏi Diêu Tiên: “Bây giờ em tính sao?” Nàng có chiều suy nghĩ, đoạn nói: “Người yêu tưởng là chung thủy thì phản bội. Người anh tưởng là độc ác lại hết sức thương tôi. Niềm hy vọng mới có lại tan biến. Nếu định mệnh thích giỡn đùa em như vậy, em tính gì cũng vô ích thôi!” Cậu nói: “Em nên nhân cơ hội này trở về với tình thương và sự êm ấm của gia đình.” Minh Thiếu cũng khuyên: “Trong nhân thế bao la, dù người thông minh quán chúng, uy quyền tột đỉnh cũng không hơn số kiếp côn trùng. Người đời khổ vì bị ràng buộc với dĩ vãng, nuối tiếc công trình và ngại ngừng trước hố sâu cách biệt với tương lai. Em không nhận thấy lý do nào có thể tạo nên hố cách biệt đó, trong khi tình thương gia đình của chị vẫn tràn đầy.” Diêu Tiên làm thinh, giây lâu chỉ nói: “Hãy tha thứ em cư xử tệ với anh vừa rồi. Em không sao đâu.” Ngày hôm đó Diêu Tiên có vẻ vui tươi, cùng Minh Thiếu đi chơi phố, mua sắm đến chiều mới

(1) Những thư này chỉ được lập lại theo ký ức ghi nhớ tốt nhất tưởng tượng của người ghi chép câu chuyện, không nhất thiết đúng với nguyên tác

về. Thần Sâu ở nhà suốt ngày, nằm trên trường kỷ xem sách. Khi hai cô tông cửa bước vào họ cười nói huyền thiên. Họ khoe những hàng hóa mới mua. Diêu Tiên lấy trong túi xách ra đôi giày. Nàng ngồi xen với Thần Sâu nơi trường kỷ, cởi giày đang mang ra, mang đôi mới vào. Xong nàng đứng dậy, đi qua, đi lại. Minh Thiếu cười nói: “Chị đã thử nó ở tiệm cả chục lần rồi!” Diêu Tiên nói: “Nhưng Thần Sâu chưa nhìn thấy. Thần Sâu, xem đôi giày em có đẹp không?” Cậu đặt quyển sách xuống ngang bụng, nhìn Diêu Tiên ẻo lả trong bộ âu phục đơn màu lam nhạt và đôi giày da sậm bóng loáng, nói: “Minh Thiếu rất đúng: Diêu Tiên là tiên nữ trong thiên cung Diêu Trì. Em rất đẹp xinh!” Diêu Tiên hơi mắc cỡ, má ửng hồng, nói: “Ngạo em hoài hà hà! Giày da thứ thiệt đó, nhập cảng từ Ý Đại Lợi.” Cậu nhặt quyển sách lên, tiếp tục xem và nói: “Thật đáng buồn, người Việt Nam không mấy ai thích hàng hóa do kỹ nghệ Việt Nam sản xuất!” Thần Sâu cùng hai thiếu nữ ăn tối rất đầm ấm. Sau những câu chuyện trà dư xong, đêm cũng đã khuya, ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Cậu lặng lẽ nằm nhìn những vũng ánh sáng lung linh của chiếc đèn đêm đọng lại trên nóc màn, nghĩ chuyện đầu đầu, mòn mỏi rồi ngủ đi lúc nào chẳng biết. Khi cậu giật mình thức giấc, ánh sáng ban mai đã chiếu mấy ô cửa sổ. Cậu nhào dậy. Chợt một vật gì trên ngực cậu rơi xuống. Đó là bức thư. Cậu lật đặt đi sang phòng của Diêu Tiên. Nàng vắng bóng. Mền gối sắp xếp ngay ngắn. Cậu quay lại phòng của Minh Thiếu. Cô thiếu nữ có chiếc phù hiệu

vàng vẫn còn nhõng nhẽo nằm nướn trong chăn, giọng yên êm ái: “Anh dậy rồi đó hỡ? Pha cho em một tách cà-phê anh nhááá. Bưng lên đây!” Cậu khựng bước lại nhìn cô, rồi buông mình xuống chiếc ghế phô-tơi gần đó, nói: “Muốn uống thì xuống nhà bếp pha lấy mà uống. Đừng làm bà hoàng bà chúa...” Cô tung chăn duỗi chân ưỡng ẹo rên rĩ: “Trời ôi, vậy mà bảo cứng em...” Rồi giọng cô hạ thấp chìm lắng vừa đủ nghe: “Đừng có hôn em nữa nhá!” Cậu liền trả đũa: “Không cho thì anh hôn người khác, thiếu gì các cô...” Cô chột xoay nhìn cậu, âm thanh gắt cao: “Hỡỡỡ...?” Cậu nói: “Cô Tiên đi đâu mà vội mà vàng để lại bức thư. Này đây, em Thiếu.” Cậu chồm tới chìa bức thư về phía cô cùng lúc cô ngồi rột dậy. Cô đặt mấy ngón tay ngang trán, làm thỉnh giây lâu, đoạn nói: “Chị ấy thật tệ, việc gì mà phải bút mực thế này.” Xong cô trao bức phong bì lại cho cậu và nói: “Xin đọc em nghe.”

“Anh Thân Sâu và chị Minh Thiếu thân mến:

Em lại ra đi, chưa định sẽ đi đâu và cũng chưa biết tương lai em sẽ ra sao. Em không còn mặt mũi gặp lại Quốc. Từ ngày mình quen biết nhau nếu em có lỗi lầm gì xin anh hãy tha thứ hết. Bây giờ em đã hiểu anh nhiều và em lúc nào cũng tin cậy anh như người bạn lý tưởng nhất của em. Em nhờ anh dắt con Vện về Sài Gòn giao lại cho Quốc. Gặp Quốc anh nhớ nói em gửi lời nhắn với Quốc rằng: tại Tiên không biết vâng lời Quốc cho nên mới đến nông nổi này. Anh nói với mẹ em rằng em vẫn được mạnh khỏe, vì bận việc nên chưa về thăm mẹ được.

Chị Minh Thiếu, tình chị đối với em thật chẳng khác gì ruột thịt, tuy em đành chia lìa chị là vì định mệnh của em thật quá khắt khe. Em mong ước ngày nào em sẽ trở lại làm chị em với chị một lần nữa. Chị là một cô gái mang tính tình hào sảng, tâm hồn cao thượng vô song, là người mà em đầy lòng ngưỡng mộ và vĩnh viễn không quên. Tạm biệt,

Lương Diêu Tiên (ký)

Cậu nhìn xuống chân giường thấy con Vện còn đang ngủ vô tư. Đốt xong điếu xì-gà, cậu nói: “Anh muốn đi Sài Gòn, không tiện dắt con Vện theo. Em Thiếu, em hãy ở lại vài ngày ngóng tin Diêu Tiên xem thế nào, em nhé.” Cậu đứng dậy, đẩy mạnh cánh cửa, lồm lũi bước ra.

Cậu âm thầm có mặt tại thủ đô. Bất cứ nơi nào cậu đến, cậu dừng, cậu đi, cậu ở, đều gây tiệc tùng tiếp đón rộn rịp do bọn Tụi giang hồ, dù cậu thật sự không muốn. Vì Diêu Tiên, cậu mang tâm trạng ưu phiền buồn chán. Lần này cậu càng không muốn có ai trong bọn Tụi biết sự có mặt của cậu. Đêm đêm một mình ngồi đối diện với cốc rượu. Khi tửu lâu đóng cửa, phố phường vắng vẻ, cậu lủi thủi dẫm trên mặt đường ướt sương, hai tay cho vào túi quần, chiếc mũ trùm hum xuống đến mi, áo cài nút kín tận cằm và điếu xì-gà lỏng lẻo hờ hững giữa đôi môi mềm rượu. Đọc bến Chương Dương, cậu mang cả vành trăng chênh chếch và vài ánh sao nhợt nhạt trên đầu cùng đi, với chiếc bóng của cậu ngã dài xê dịch trên đám cỏ. Ánh trăng đục như nước phù sa trùn lên những xác ghe lều

bều bên ven sông nhắc cậu nhớ đêm Sông Mao say rượu trong thuyền. Vài túp nhà lá bên bờ đường lạnh lẽo đứng chết dưới lớp sương mờ gợi cậu tưởng lại những đêm ở Hậu Giang cùng năm bảy bạn hữu be bét trong căn chòi nhỏ, mà tiếng cười vui sang sáng như còn vang động đâu đây. Những kỷ niệm ấy lóe lên trong trí não cậu như dư ảnh mơ màng và không kém đượm buồn não cho kiếp sống vô định. Lúc này tất cả đều yên tĩnh chỉ trừ cậu và chiếc bóng theo bên. Cậu cứ tiếp tục lang thang cho đến sáng ngày hôm sau trên khắp đường phố Sài Gòn. Khi đã chán, cậu dừng lại ghéu ghéu trước chợ Bến Thành nhìn xe cộ chạy một chiều như xoáy nước. Bỗng nghe tiếng gọi khê phía sau, cậu quay lại thốt: “Aaa... cô Nhung!” Nàng nhìn cậu, hờn dỗi: “Rõ vợ vẫn để người ta gọi rất cả cổ!” Cậu cười huề, rồi đưa nàng vào tiệm giải khát. Cậu nói: “Tôi cũng định gặp cô để dặn ở nhà đêm nay. Là vì có một cuộc hẹn gặp gỡ của mấy đứa anh chị tại quán Minh Nguyệt.” Nàng hơi thắc mắc hỏi: “Có việc gì hả?” Cậu đáp: “Cô nên cẩn thận, vì sự tranh chấp có thể có vũ khí.” Nhung lại hỏi: “Cậu cũng đến?” Với giọng chán đời, cậu đáp: “Mắc bận.” Nàng mỉm cười: “Làm cảnh sát hả?” — “Cảnh... gì?” — “Tối ngày bận canh gác ngoài đường phố!” Cậu uống cạn cốc rượu vang, không đáp. Nàng hỏi: “Minh Thiếu không bắt phở với cậu à?” — “Cô ấy đang ở Đà Lạt.” — “Hình như Văn đã chán cái nghiệp dao búa, hẳn không nói ra nhưng tôi đoán.” Cậu ngắm đôi mày xinh đẹp, cặp mắt long lanh, cái núm đồng tiền ở má nàng và lơ đãng đáp: “Thế à!” ‘Cái nghiệp dao búa!’ Cậu nghĩ thầm: dao búa mà cũng là cái nghiệp! Ở tiệm ra, cậu dừng lại, nhìn Nhung, nói: “Xin đừng lo, cô

chủ Nhung! Tôi tin tưởng Văn Chương biết cách dàn xếp để không việc gì xảy ra. Suốt cuộc đời tôi chỉ nghĩ điều lợi ích cho anh chị em. Gặp lại sau nha!” Nhung chỉ gạt đầu trong khi Thần Sầu xoay lại bước đi.

Cậu chằm rãi tản bộ dọc đường Lê Lợi, thỉnh thoảng dừng trước một cửa tiệm bách hóa ngắm xem vài món hàng. Khi cậu sửa soạn mở túi áo lấy điếu xi-gà, ngược lên nhìn thấy bảng hiệu “Minh Triết”. Cậu “à” một tiếng, nhét điếu thuốc lá lại trong túi, thì thầm: “Tương số! Thử xem có cách nào chôn sao quả tạ của mình!” Cậu bước vào một gian phòng nhỏ và nhìn một người đàn ông độ bốn mươi, hơi gầy, có gương mặt trắng trẻo, đôn hậu, mặc sơ-mi trắng quần tây đơn màu, đang ngồi thư thả sau chiếc bàn trên đó để vài quyển sách mỏng Trung ngữ lẫn Việt ngữ. Trên tường phía sau ông treo một bức bát quái đồ và bàn tay lớn, bên cạnh có một chứng chỉ khoa học tương số. Cậu không biết ông tốt nghiệp ở trường nào. Thấy cậu ông liền vui vẻ vừa đưa tay chỉ chiếc ghế để ngang trước bàn vừa nói: “Ngồi đi.” Thần Sầu ngồi xuống xong nghe ông nói: “Cậu muốn xem tình duyên, gia đạo hay tương lai?” Thần Sầu nhỏ nhẹ đáp: “Ông nói đi.” Cậu thấy ông hơi mỉm cười đoạn chìa tay ra và nói: “Cậu đưa bàn tay tôi xem. Bàn tay trái.” Ông nắm bàn tay cậu trong bàn tay ấm áp của ông, xoay qua trở lại, đoạn nhìn kỹ trong lòng bàn tay cậu và nói: “Cậu có ba đường sinh đạo, một đường chính ở giữa, hai đường song song hai bên, bệnh bất nhập họa bất xâm. Bất cứ nguy hiểm nào dù bất ngờ xảy ra, tự nhiên có nhiều người che cho cậu, thậm chí lãnh thay cậu.” Thần Sầu liền hỏi: “Tại sao?”

Ông đáp: “Nhà tướng số không giải thích tại sao. Tôi chỉ thấy sao nói vậy. Cậu là người giàu nứt đất.” Thần Sầu cười khê một tiếng trong khi ông buông tay cậu ra, xoay qua xấp xếp mấy quyển sách trên bàn lại ngay ngắn. Cậu thấy vậy nói: “Ông lấy bao nhiêu tiền?” Ông từ tốn đáp: “Tùy cậu đi!” Thần Sầu hơi ngập ngừng, lấy trong túi quần một tờ giấy tiền để trên bàn và nói: “Thôi tôi đi nha.” Ông ngồi yên, chỉ đáp: “Cám ơn.”

Thần Sầu bước ra khỏi tiệm tướng số, đi được vài bước dọc theo lề đường chen chúc với người thị phố dưới nắng sáng, bỗng một người đàn ông chặn đường cậu rồi quì xuống nói: “Xin cậu cho tôi chút đỉnh tiền, tôi bị móc túi ăn cắp và không có tiền về quê.” Cậu khựng lại, nói: “Nếu người nào cũng nghe ông, bằng cách này không bao lâu ông sẽ là người ...*giàu nứt đất!*” Cậu bất chợt thốt mấy chữ vừa nghe từ ông Minh Triết lúc nãy. Người đàn ông lật đật nói: “Không! Không! Tôi nói thật đó cậu ạ. Chỉ có cậu mới giúp tôi.” Cậu liền hỏi: “Nè, tại sao là tôi hả? Hỏi người khác đi nha!” Cậu dậm bước. Nhưng người đàn ông liền nắm chặt tay cậu rất khẩn khoản: “Tôi lang thang đã lâu, đứng đợi chỗ này chỗ nọ cũng đã lâu, nhìn nhiều người qua lại... Nhưng khi tôi nhìn thấy gương mặt cậu đầy hào quang, tôi tin tưởng tôi gặp đúng người.” Thần Sầu nói: “Thôi được. Nè!” Cậu lấy trong túi quần ra vài giấy tiền trao cho ông và tiếp: “Nhưng mà tôi không dễ bị cám dỗ vì những lời tâng bốc. Coi như tôi thua ván bài bạc nếu ông gạt tôi. Tôi không muốn hối hận nếu thật sự ông cần tôi giúp.” Cậu nhét giấy tiền vào bàn tay của người đàn ông rồi tránh ông sang một

bên bước đi, không màng ông lật đật xoay lại về hướng theo cậu, quì hai chân và bổ đầu xuống đất lia lịa trong khi cậu thì thầm: “Mặt đầy hào quang! Bồ khí! Mây mù hắt ám thì đúng hơn!” Cậu bước lên chiếc xít-lo máy đang đỗ bên lề đường, đưa tay chỉ phía trước. Người tài xế lật đật cho nổ máy, vọt đi.

Thần Sầu đến bến xe đò đi Long Hải. Cậu muốn tìm sự yên tĩnh cho tâm hồn trong ít ngày, sống hoàn toàn cách biệt nơi một khách sạn xa xôi hẻo lánh.

Đêm đó trong khu Khánh Hội trên đường phố còn rộn rịp khách chơi và kẻ bán buôn, bỗng một tiếng ‘bốp’ vang lên, âm thanh khô khan, rồi tiếng vỡ đạn rơi leng keng trên mặt đường. Một chiếc ô tô đang chạy, lao ‘đùng’ vào cột đèn như đại bác nổ giữa trời khuya, đầu máy móp méo như cái bị, bốc lửa. Người thanh niên lái xe gục xuống nệm, tay còn níu lấy vô-lăng, máu từ ngực hắt rỉ ra. Một khẩu súng lục nòng còn ấm và hơi khói vút bỏ tại hiện trường. Không ai nhìn thấy kẻ sát nhân. Nhưng người thanh niên nạn nhân chính là Trí. Một lúc sau nơi bảo sanh viện Hùng Vương ở Chợ Lớn, một khách lạ đến trao cho Bích Thu tấm danh thiếp mang những nét chữ của người con gái như sau:

“Chị Bích Thu thân mến:

Bức thư chị làm em rất cảm động. Em thấy cần nói một lời ngắn ngủi rằng chúng ta không có lỗi gì với nhau. Chỉ tại Thu và Tiên đều làm phải một thằng đểu giả. Nếu em nghĩ đến một người bạn gái đau khổ hơn em, người đó chính là chị. Hôn cháu và chúc chị can đảm.”

Cũng đêm ấy Văn Chương đang ngồi xem sách, bỗng xăn tay áo xem giờ rồi đứng dậy lấy mũ, cầm cây gậy mây cán ngoéo, đẩy cửa ra đi. Mây nặng trĩu trên đầu thôn xóm vắng vẻ nằm dọc theo con đường mòn uốn khúc theo những rặng tre. Hấn lẩm bẩm: “Ta không làm cam nổi hàng nghìn khẩu đại bác, làm ngừng hàng vạn xe đạn được, nhưng chỉ một thằng lỗi con !” Hấn khom xuống quan sát để nhận rõ lối đi. Hấn nhìn phải, nhìn trái, rụt lùi lại để lấy đà nhảy qua cái rãnh sâu, nhẹ nhàng như con vật săn mồi; rẽ sang trái rồi quẹo qua phải, đi thẳng một chập, lại vòng theo lối rào, chui qua hàng tre, trèo lên vòng rào khác, rồi sẽ lén đi dưới hiên dãy nhà lá. Hấn dùng hai ngón tay đánh ‘tách’ để làm im vài tiếng chó sủa. Thoắt hấn đã đến ngôi nhà phía trước có sân rộng và một giếng nước. Từ nhà Văn Chương đến địa điểm, hấn phải đi qua các thôn xóm, cho nên ngõ lối quanh co lại đêm hôm tăm tối như vậy. Nếu theo đường lớn, từ Phú Nhuận đổ lên phía bắc khỏi nghĩa địa Triều Châu và từ chùa Bà Chúa trở qua phía tây là một ngã tư của những thông lộ từ thành phố ra ngoại ô. Vùng liên giới thích hợp cho những quán ăn chơi cho nên là nơi trù mật. Một trong những hộp đêm đó là quán Minh Nguyệt tọa lạc giữa thôn

xóm nhưng cũng không xa đường cái. Đó là nơi mà Thần Sầu thường la cà những lúc rảnh rang, nhưng không phải uống rượu giải sầu, cũng không phải mua vui tán gái, cũng không hẹn hò thanh toán với ai. Chỉ là, quán ở gần gian gác mà trước đây hẳn đến muộn ở trọ sau khi Ngọc Lan mệnh chung, từ đường lộ cái theo lối mòn qua rặng tre và vài bụi chuối.

Trong gian nhà rộng rãi, trang bị một số bàn ghế, dưới ánh sáng của chiếc đèn măng-sông treo cao, giờ ấy cũng đã khuya cho nên quán vắng khách, Nhung đang lom khom sắp lại những vỏ chai nước ngọt và rượu bia vào các két gỗ. Thấy Chương xô cửa bước vào, Nhung gật đầu chào hẳn, đoạn hỏi: “Nghe Lão nói các người sẽ gặp nhau đêm nay cho nên tôi đã đóng cửa sớm. Có thể cho biết chuyện gì không?” Nàng vừa nói vừa bước đến đóng cửa lại. Văn Chương móc mũ và gậy lên vách, kéo ghế ngồi nơi bàn ở phía góc ngoài. Nàng mở một chai rượu bia đặt lên bàn cùng cái ly và nghe hẳn đáp: “Aaa... nó muốn tôi giải quyết một việc cho Nhung.” Nàng hơi ngạc nhiên, : “Tôi?!” Rồi nàng mỉm cười duyên dáng, lại hỏi: “Có thể cho tôi biết trước được không?” — “Có chứ.” Nhung sắp xong các vỏ chai rồi đến ngồi cùng bàn với hẳn. “Cô Nhung, thành thật trả lời nhé.” Nàng khẽ gật và bẻ mấy ngón tay thành vài tiếng chát chúa trong đêm khuya. Hẳn trầm ngâm một lúc nghe gió đẩy những đám lá chuối tựa mình buồn bã ở phía sau hè. “Nhung yêu anh Thúc lắm phải không?” Nàng thẹn không đáp trong khi hẳn mỉm cười. Bỗng tiếng gõ cửa đùng đùng, tiếng chửi

thề tục tũ vang lên. Nhung hơi tái mặt, nói nhỏ với Văn Chương: “Nó đến.” Văn Chương bình thản nói: “Đừng lo lắng. Chính tôi muốn gặp nó đêm nay, nhân danh lão tổ.”

Nhung bước đến mở cửa. Một gã thanh niên đi đầu chừng ngoài hai mươi tuổi, cao lớn vạm vỡ, mặc đồ rằn ri, cười nói húc hắc: “Vợ anh làm gì lâu thế!” Vài tên du đảng theo sau. Gã bá vai nàng, định làm cử chỉ âu yếm. Nhưng thiếu nữ đã vội vội tránh sang một bên và nói: “Mời các ông ngồi đã. Các ông muốn uống gì?” Gã nhìn nàng như còn tiếc rẻ, đoạn cả lũ cùng kéo ghế ngồi nơi bàn gần phía cánh màn ngăn cách phía trong nhà. Để đáp câu hỏi của Nhung, gã ta hách dịch nói lớn: “Thứ gì cũng uống, không say không về!” Cả bọn cười nói om sòm, không hề để ý có một người đang ngồi im lặng nơi bàn đối chéo ở phía ngoài. Họ thi nhau khoe khoang những thành tích. Mỗi người cùng góp miệng vào, kể nhau nghe tự năm nào ở đâu đâu những câu chuyện cướp phá đâm chém ghê rợn, tạo thành tiếng ồn ào loạn đả. Cảnh ấy kéo dài cho đến khi bỗng dưng gã húc hắc cao hứng đập ly xuống bàn ‘dùng’ một tiếng hét lớn như để kết thúc câu chuyện anh hùng nào đó: “Ấy đấy, càng nghĩ tao càng phục tao quá xá, thật tao không biết để tao ở đâu để tao lạy tao!” Một tên trong bọn liền đưa ngón tay cái lên nói lớn: “Đại ca là anh chị mà!” Rồi cả đám phát cười to.

Từ nơi bàn hấn đang ngồi Văn Chương nhìn họ bằng cặp mắt đục lờ và nói: “Nè, ngắt cái đầu của anh chị quăng xuống đất rồi anh chị có thể tự lạy cái đầu của mình được rồi!” Gian phòng chợt lạnh tanh. Cô chủ Nhung đứng bất

động cạnh cửa ra vào buông trong. Cả bọn im phăng phắc như để nhận định xem thiếu niên phách lối liêu lĩnh ấy là ai. Chàng húc hắc lơ mắt ếch nhìn hẩn chưa kịp phản ứng trong khi một thằng bên cạnh lên tiếng: “Hê, người ta chớ bộ cá chốt, cá lòng tong sao mà ngắt đầu hả?!” — “Đúng! Tụi bây là cá chốt!” (1) Ga giận dữ, vụt xô bàn đứng dậy, móc trong túi quần ra khẩu súng lục chìa về phía Văn Chương, hét: “Khốn kiếp! Cút ngay! Tao bắn nát óc mi ra bi giờ!” Văn Chương vụt cười lên the thé. Tiếng cười ma quái rùng rợn khiến mọi người ngơ ngác. Tiếp theo tiếng hô la ghê rợn vô hồi từ tứ phía vang lên: “Buông súng xuống.” — “Đầu hàng đi!” — “Đầu hàng!”... Rồi ầm ầm ùng ùng tiếng giấy, tiếng va chạm của vũ khí, một đám người ngụy trang xách dao, mang súng đủ loại ẩn nấp bên trong bên ngoài rầm rộ từ cửa trước cửa sau chen lấn nhau xông vào như vũ bão, đoạt súng trên tay gã anh chị và lục soát khắp mình đồng bọn. Họ lao nhao kẻ đứng người ngồi, có vẻ sợ hãi. Văn Chương xê đến một bước, chỉ ghế bảo bọn họ ngồi xuống cùng bàn. Bọn họ vẫn còn do dự trong khi

(1) Những chuyện quái dị của Văn Chương thường do bọn giang hồ kể lại qua những cuộc quần hội ma men

hắn nói: “Ngồi đi! Tự nhiên!” Bọn Tụi đứng vây quanh. Hắn cũng ngồi xuống với họ, đoạn thông thả tiếp: “Thú thật, bọn Tụi không bức bách các bạn đâu. Khi được báo cáo ông bạn xuất hiện trong vùng bọn này vẫn không có thái độ gì hết. Nhưng vì cô chủ Nhung đã có hôn phu rồi, nên tôi xin các bạn lấy lượng quân tử đối đãi với cô chủ Nhung. Chỉ có thế thôi. Sao hả?” Gã đàn anh im lặng. Hắn tiếp: “Đôi khi một thiếu nữ yêu ta, lại có kẻ xâm phạm nhân quyền tự do của nàng, thì không ai trách ta nhúng tay vô máu. Trái lại nếu ta yêu một thiếu nữ, sau biết nàng đã có chủ rồi thì ta hãy sẵn sàng trả nàng lại cho người đó. Thế gian có lắm chuyện tồi, nhưng có lẽ tồi nhất là thanh toán nhau chỉ vì một nhi nữ.” Gã liền nói: “Ông có lý. Tôi nghe ông.” Văn Chương vỗ mạnh vai gã một cái, nói: “Tốt! Thật dứt khoát! Thế thì chúng ta là bạn nhau.” Bít-Ton nghiêng mình nói khẽ vào tai Văn Chương. Nghe xong, Văn Chương đập bàn cười lớn: “Ha-ha-ha! Đừng lo. Ông bạn đây không nuốt lời đâu.” Gã hiểu ý, liền vỗ ngực nói: “Thằng Bính này dù lỗ mãng, nhưng một đời sống vì danh dự.” Văn Chương liền đập bộp bàn tay xuống bàn, thốt: “Thật anh hùng! Nè, mừng chúng mình quen nhau, hôm nay tôi đãi. Cô Nhung...” Gã tên Bính liền đứng dậy, giơ cao tay lên, nói: “Không! Tôi đãi! Chắc ông là Thần Sầu phải không? Hân hạnh! Ông đã tha mạng, thằng Bính này xin thề từ nay sẵn sàng để ông sử dụng.”

Dưới bầu trời lạnh sương, sao bắt đầu thưa thớt tàn phai, Nhung tiễn Văn Chương ra khỏi xóm đến vệ đường cái. Cô có vẻ kém vui khi chia tay. Văn Chương hỏi: “Nhung

chưa được hân hoan sao?” Nàng hơi hé nụ cười, đáp: “Sợ tôi không xứng đáng với anh Thúc...” Văn Chương an ủi: “Tình yêu không có vấn đề xứng hay không xứng. Hàn Tố Mai xưa là ca kỹ mà sau trở nên một hoàng hậu nhân đức là gì.”

Đêm xảy ra tiếng súng ở Khánh Hội, Văn Chương đang giải quyết vụ cô Nhung, Minh Thiếu mơ màng giấc điệp êm ấm trong ngôi nhà giữa rừng thông ở Đa Lạt, Thần Sầu đang ngồi trên vách đá cheo leo nơi biển Long Hải mải mê ngắm trăng khuyết và làm thơ. Còn Diêu Tiên đang làm gì, ở đâu, như cánh chim tung bay giữa trời bão tố, bật vô âm tín. Trái đã mấy ngày Minh Thiếu không hy vọng Diêu Tiên quay gót trở lại. Con Vện hết đứng ngưỡng cửa ngó ra đường lại nơi cổng hướng về phía chợ, ra vào lẩn thẩn, hoặc nằm phục vị cạnh chiếc giường của Diêu Tiên, trong vẻ buồn thiu. Minh Thiếu nghĩ thầm: ‘Chắc chắn Diêu Tiên không trở lại Sài Gòn. Đường từ Đà Lạt còn có nẻo đến Phan Rang. Trước kia Quốc đã từng liên hệ mật thiết với một gia đình tại đó!’ Trong trí cô nảy ra hai điều phân vân. Cô muốn đến Phan Rang để tìm Diêu Tiên, chỉ ngại vì không biết địa chỉ gia đình ở đâu và cơ hội cũng rất mong manh. Cô cũng muốn đi Sài Gòn, giao con Vện lại cho Quốc và báo tin tức về Diêu Tiên, nhưng lại sợ Quốc trách cô đã giấu giếm và chấp chứa Diêu Tiên. Cuối cùng, cô làm theo điều thứ nhất. Cô chuẩn bị lên đường một buổi sáng sớm. Cô đến gần con Vện, vuốt ve nó, búng ngón tay làm hiệu. Nó liền ngoan ngoãn đi theo.

Gặp nhiều khó khăn, cuối cùng Minh Thiếu cũng tìm được nhà bố mẹ của Hương, hôn thê ngày trước của Quốc. Lúc bảy giờ Hương đã có gia đình. Thuở Quốc và Hương yêu nhau, Diêu Tiên còn nhỏ. Vì bận lo cho em gái, Quốc đã lần lữa, rồi thời gian đã làm đổ vỡ cuộc tình. Những điều này được biết đều do Minh Thiếu kể lại; dĩ nhiên nàng là bạn tâm tình của Diêu Tiên qua một thời gian. Đêm ấy có trăng. Một người trong gia đình đã nói với Minh Thiếu rằng: “Cô ấy vừa từ Sài Gòn đến đây hôm qua. Cô bảo là đi du lịch, tiện đường ghé chơi ít bữa. Chiều nay cô ấy xuống biển dạo mát. Chắc cô nói đùa như thế, chứ lúc này trời nhá nhem và đường thì xa.” Thật ngoài sự ước đoán của Minh Thiếu, nàng tự hỏi: Diêu Tiên trở lại Sài Gòn để làm gì trong thời gian ngắn ngủi, hay chỉ là một lời nói mượn cớ? Nàng hỏi: “Diêu Tiên buồn hay vui?” Một trong những người đáp: “Cô ấy nom rất vui tươi, lại mua quà cáp tặng cho chúng tôi nữa.” Minh Thiếu nghĩ thầm: “Chẳng lẽ Diêu Tiên đã quên hết tất cả những chuyện vừa qua? Ồ... biết đâu! Anh Lão thường nói cô là một thiếu nữ rất cứng rắn, đó sao!” Nghĩ vậy, nàng cảm thấy hơi an lòng. Minh Thiếu đợi cũng khá lâu không thấy Diêu Tiên, bèn từ già, hẹn ngày mai trở lại. Ra đường cô chợt nghĩ: trăng thanh gió mát, phong cảnh nên thơ, thật hợp với tâm hồn của Diêu Tiên! Có lẽ nàng cũng quanh quẩn đâu đây... Minh Thiếu mượn xe lô đi theo thôn lộ từ Phan Rang qua chân núi Đá Chồng đến Ninh Chữ. Rồi nàng thả bộ rẽ vào ngôi nhà hoang giữa đám dương cao, qua khỏi đám dương đến bãi biển. Màu trắng của cát chạy dài hàng dặm. Sóng trắng lung linh trên nước. Một chiếc thuyền câu với chiếc đèn bão lắc lư

cách bờ không xa. Nhờ trăng đủ sáng, cô chú ý nhìn xem. Thuyền không vắng người. Cô đang ngạc nhiên vì sự lẻ loi của chiếc thuyền câu, chợt nghe tiếng con Vện rên rĩ ở xa nơi bãi cát. Hình như nó đang lúi húi tha một món gì. Minh Thiếu rảo bước đến nhặt lên xem. Đôi hài thiếu nữ ướt sương lạnh buốt. Minh Thiếu lẩm bẩm: “Chẳng phải đôi giày mới mua của Diêu Tiên hay sao?” Chiếc thuyền câu ngoài khơi kia với đôi hài đây khiến cô bàng hoàng ngơ ngẩn. Linh tính cô báo hiệu cái gì chẳng may. Lầm lũi trên đường về, muôn ngàn ý nghĩ quay cuồng trong trí, cô thấy cay cay nơi khóe mắt và lệ tự nhiên rỏ xuống...

Sau khi báo cáo công việc cho sở cảnh sát địa phương, Minh Thiếu trở lại Sài Gòn. Diêu Tiên có thật sự trầm mình tự tử nơi vùng biển đó không vẫn hoàn toàn nghi vấn. Chỉ biết từ đó hình ảnh của người mỹ nữ duyên dáng, dễ thương, đã dần dà nhạt phai trong ký ức của bạn bè. Minh Thiếu gửi một bức điện thư cho Thần Sâu, rồi đến Văn Chương, nhờ hẩn giao con Vện và đôi giày của Diêu Tiên lại cho Quốc. Người anh của Diêu Tiên khi nhìn thấy di vật của đứa em, nén cơn xúc động, nói: “Tôi tự tin có hồng phúc lớn khả dĩ che nổi định mệnh của em tôi, giải trừ phần bạc phước của nó. Nhưng tôi thật sự không thể!” Thần Sâu rời Long Hải đến Sóc Trăng, nơi người cha nghiêm khắc của cậu đang là giáo chức và định cư từ những năm qua. Dù sao cũng là tình phụ tử, họa hoàn cậu đến viếng thăm ông. Bấy giờ ông không còn cơ hội để hành hạ cậu như xưa. Bước chân vào nhà, cậu định tìm một giấc ngủ trưa thoải mái. Song vừa đặt lưng xuống, cậu nhận được điện tín. Liếc qua, cậu nhào dậy,

lấy áo khoác lên, xỏ giày, cầm mũ, mở cửa ra đường, gọi xích lô đến bến xe hành khách đi Sài Gòn.

Diêu Tiên

Trong phòng ăn của nhà hàng Đồng Khánh đã quá nửa đêm, Minh Thiếu đang ngồi đợi. Nhìn sắc diện của cô, Thần Sâu đã đoán chuyện gì đó chẳng may. Khi Minh Thiếu kết thúc câu chuyện của Diêu Tiên, cậu cảm thấy như tim cậu nứt đôi, hơi thở nghẹn lại nơi cổ. Chuyện

Ngọc, rồi đến chuyện Diêu Tiên, những phong vũ dùn dùn xảy ra như sét nổ liên hồi giữa tâm hồn thanh tĩnh của tuổi thơ trẻ của cậu. Cậu đã cố sức thay đổi hoàn cảnh của Ngọc, tự tin tài đạo diễn của cậu sẽ làm Ngọc và chồng nàng có tương lai đầy hạnh phúc. Cậu cũng vài lần thử đem tâm trí uốn nắn lộ trình của Diêu Tiên, chắc chắn như một hệ thức của một đường cong toán học, sẽ dẫn dắt Diêu Tiên vòng về tổ ấm gia đình. Nếu cậu có hoài bão lớn lao nào, như cậu đã từng nói, hoài bão đó chỉ là muốn tất cả mọi người dù chỉ quen biết trong phút giây đều có cuộc sống vui tươi và trọn đời là bạn của cậu. Tại sao những điều cậu muốn, dù thật sự tầm thường, cũng bất thành như ý? Dù đó chỉ là những tình bạn hay chỉ những sự quen biết thoáng qua, nhưng cậu cũng cảm thấy rất xót xa cho thân phận mong manh của con người. Song giữ giọng bình thản, cậu nói: “Cuối cùng, người ta ai cũng làm được những gì họ muốn và họ đủ sung sướng rồi. Ngoài ra thời gian chính là lương y.” Minh Thiếu thở thê: “Anh Lão, anh nghĩ như vậy sao?” Niềm hối tiếc không dần được chợt ửng lên tự đáy lòng làm mặt cậu sạm lại. Cậu nói bằng giọng đầy ai oán: “Anh thật là ngu! Anh thật ngu quá đi! Đáng lẽ anh phải biết canh chừng Diêu Tiên trong giờ phút xấu nhất.” Minh Thiếu an ủi: “Dù anh làm gì, định mệnh đa trá vẫn lường gạt anh suốt đời!” — “Anh biết... Anh sinh ra mang vì sao xấu.” Cậu ngửa mặt, tay nâng cốc rượu ụp vào mồm, chỉ nghe ộc một tiếng khô khan.

Cậu uống liên tiếp mấy cốc rượu, đứng dậy định bước, chợt thấy Xi-Mon lù lù đến. Cậu lại buông mình xuống ghế, tay ngoắt Xi-Mon. Hấn tới gần, một vẻ cung kính: “Anh Thần Sầu! Aaa... chào chị Vạn Lý!” Minh Thiếu gật đầu, lên tiếng: “Anh làm công việc gì đây lúc nửa khuya vậy, anh Xi-Mon?” Thiếu niên lè nhè tiếp lời: “Việc gì mà phải hỏi! Nó cũng thuộc loài ma-cà-rông ăn đêm. Ngồi đây. Uống với tao.” Xin-Mon nhún nhể cúi mình từ chối: “Anh ạ... Tối nay tôi còn làm bài vở nữa đó!” Cậu gục gật đầu, nói khẽ: “Tốt! Học trò ngoan!” Rồi cậu cung tay động đùng xuống bàn, hét: “Mày không uống thì ngồi coi tao uống trả tiền!” Cậu lại uống vùi liên tu. Mấy bạn Minh Thiếu can ngăn, cậu đều bất kể. Bỗng cậu trợn lên, tròng mắt bất động, rồi gục xuống bàn, hai tay đưa ly cốc ngã vỡ rồn rảng xuống sàn gạch. Xi-Mon vội vội khênh cậu xuống thang lầu. Minh Thiếu trả tiền xong, hấp tấp bước theo. Cô mở cửa chiếc Taurus. Xi-Mon dựng cậu ngồi ở ghế trước. Rồi hấn nói: “Có chị thì tôi an lòng. Thôi tôi đi nha.” Minh Thiếu đáp: “Cám ơn, anh Xi-Mon.” Cô vừa đóng cửa xe lại, Thần Sầu mắt nhắm mắt mở, giọng lè nhè: “Xin em đưa anh về Gia Định...” — “Anh Lão, không được. Anh hãy về nhà em. Anh không được khỏe, phải có em săn sóc.” — “Minh Thiếu!” Cô đã nổ máy, quày đầu xe lại. Cậu hỏi: “Em đi đâu vậy?” — “Về nhà em.” Cậu liền mở cửa xe. Nhưng Minh Thiếu đã kịp thắng lại. Thiếu nữ dịu dàng, đượm chút lo âu, hỏi: “Anh Lão, anh không thích em sao?” — “Minh Thiếu, sao em lại có thể nói như thế? Em là thiếu nữ tốt nhất mà anh

gặp xưa giờ. Nhưng anh muốn về chỗ anh ở để được yên tĩnh một mình.” — “Được rồi, nếu đó là điều anh muốn.”

Cậu đóng cửa xe lại, liếc mắt nhìn thiếu nữ, trong khi cô vận chuyển cần số. Hình ảnh của Ngọc Lan ẩn hiện trên sắc diện mờ ảo của cô thấp thoáng qua ánh đèn đường phố về đêm. Mái tóc cô buông thả phủ lưng và lay động theo cơn gió thoảng qua cửa xe. Dật dựa trong cơn say, song cậu vẫn tỉnh táo trầm nghĩ: tại sao ánh mắt, đôi môi, mái tóc đẹp xinh đó không phải là Ngọc Lan! Có phải cậu đang liên hệ với một thiếu nữ không xứng đáng và đang làm Ngọc Lan không bằng lòng chăng? Ngọc Lan, sao em nở buông anh chết đuối giữa giòng khơi? Vẫn mơ trong mơ ảo tưởng, cậu xoay lại chợt thấy xe chạy qua trước cửa tòa bố chính Gia Định, liền nói: “Em Minh Thiếu, cho anh xuống đây.” Minh Thiếu bất ngờ dừng xe lại. Xong cô nói: “Anh Lão, em không thể bỏ anh ở nửa đường lúc giữa khuya.” Cậu mở cửa xe và nói: “Anh không sao. Em đừng lo!” Lời vừa dứt, cậu đã lăn dụi xuống lề đường. Minh Thiếu thốt kêu: “Anh!” Cô bước ra, lật đật chạy vòng qua bên kia xe, nơi đó cậu đang nằm sấp trên đồng lá cây khô cạnh gốc cổ thụ. Cô khom xuống, hai tay xốc nách cậu, cố đỡ cậu lên. Nhưng cậu chỉ nhúc nhích và nói: “Em Thiếu, em hãy về đi. Mặc kệ anh.” — “Anh không thể như thế này được. Anh nằm ngoài đường suốt đêm sao?” — “Bạn của anh ở gần đây. Anh đi được. Anh không sao.” Cậu cố nhoài dậy, đứng

lên, nhưng lại lão đảo ngã đập xuống. Cậu ngồi tựa vào thân cây, đoạn nói: “Anh nghỉ lát sẽ khỏe ngay. Có lẽ anh đói bụng mấy ngày qua nên hơi yếu chút thôi. Em về đi.” —“Em không về. Em sẽ ở lại đây với anh.” —“Em nhìn anh đây xem anh có phương diện nào xứng đáng không? Tại sao em tốt với anh?” —“Thôi đi, thôi đi, đừng nói nữa. Hãy lên xe cùng em đi qua khu chợ xem tiệm mì nào còn mở cửa không. Anh nói anh đói mà!” —“Anh không đi.” —“Anh Lão ạ ạ ạ..” —“Anh nói không đi nghĩa là không đi.” Vô hình trung, lời lẽ của cậu rập khuôn của Ngọc Lan ngày trước. “VẬY anh ở đây, đừng đi đâu nhé. Em đi kiếm chút đồ ăn, sẽ trở lại ngay.” Rồi giọng cô nhấn nhẹ khi cô nhìn cậu: “Hứa nhéáá.” Cậu khẽ gật.

Thiếu nữ bước vào xe rồ máy. Chiếc ô-tô quay đầu lại, bánh xe rít lên những tiếng khô khan trên đường lộ về khuya, rồi vọt đi. May mắn, một tiệm hủ tiếu gần chợ Bà Chiểu vẫn còn mở cửa. Cô dừng xe lại, ghé vào mua mấy cái bánh bao. Khi Minh Thiếu trở lại, đồng lá khô cạnh gốc cổ thụ còn đó, nhưng Thần Sầu đã biến mất. Minh Thiếu cho xe chạy chậm chậm dọc theo đường lộ, hy vọng tìm thấy cậu không xa. Nhưng cô đành thất vọng, dung hoa như vầng nguyệt mờ sương. Cái gì đã xảy ra mà cô không biết. Lúc này, khi cô vừa rời khỏi, cậu liền đứng dậy. Xong hai đầu gối cậu mềm nhũn như bún làm cậu lại khụy xuống. Cậu phải bò qua ngã ba lộ, lết mình trước cửa trường Cao Đẳng Mỹ Thuật, rồi dọc theo đường có hàng cây rậm cao, đến lối vào nghĩa trang. Tay chân cậu bắt đầu run lập cập, mệt mỏi, rã rời, từng đốt xương như rớt xuống đất, toàn thân như bị nện bởi chày kình.

Cậu không còn đủ sức để bò nhanh, cố rướn mảnh hình hài nặng nề chậm chạp trườn trên lối vào nghĩa trang ngập cỏ và thấm lạnh mù sương. Cậu chột rùng mình, đầu nhúc như bị đóng đinh, ộc ra một vũng, ngắt lịm đôi giày. Lát sau, hơi tỉnh dậy, hướng mắt về phía mồ mả lô nhô trong nghĩa trang, cậu nói thì thầm: “Thật ra anh có người bạn nào trên thế giới đâu, ngoại trừ em, Ngọc Lan yêu mến! Nhưng anh rất sung sướng vì anh biết rằng em ở gần đây.” Rồi cậu tiếp tục trườn mình theo những lối quanh co tăm tối, cuối cùng nhào lên mấy bệ xi-măng, qua vòng rào thấp bằng đá, đến trước mộ bia cẩm thạch. Trên tấm mộ bia đó có in hình bán thân của thiếu nữ mặc xiêm y trắng, lộng dưới miếng thủy tinh bầu dục. Cậu cố với tay lên tấm ảnh, nhưng cậu đã ngã xuống mà mồm lẩm bẫm: “Ngọc Lan, dù anh có chết, anh cũng phải chết bên cạnh mộ của em!” Rồi cậu nằm yên lặng. Vầng trăng khuyết cuối tuần không đủ sáng cài trên cành cây, in bóng lá lay động trên áo cậu thiếu niên.

Khi cậu giật mình vì tiếng chim hót trên cành cây, mặt trời đã lên cao, nghĩa trang đầy ánh nắng. Cậu nhào dậy, ngồi tựa lưng vào tấm mộ bia, cảm thấy cũng không tỉnh táo gì hơn đêm hôm qua. Cơn say vẫn còn vương vấn, trí óc như ổ nhện giăng. Cậu xoay lại, quì gối, như vậy tầm mắt cậu ngang với bức chân dung của người đang nằm dưới mộ. Cậu yên lặng ngắm mái tóc đen tuyền phong phú, cài trâm hoa ngọc, buông thả sau lưng của cô gái, đôi mày xanh rậm thẳng ngang, cặp mắt vẫn long lanh như muôn ngàn ánh sao. Từ thế giới nào đó Ngọc Lan đang nhìn cậu, đôi môi cô mồm mím như muốn cười, giỡn

đùa, chế nhạo cậu! Cậu nói: “Ngọc Lan, anh sẽ quì đây, dù suốt ngày nay, tuần này, tháng tới hay cả đời anh... anh sẽ không bao giờ đứng dậy, cho đến khi em động lòng vì anh sống lại!” Thật mắc cười, cậu thiếu niên mà trình độ kiến thức vào bậc đại học, lại có thể mê tín dị đoan, tin tưởng viễn vông, đến nỗi cậu đành nín thở tình chân thành của cậu sẽ động lòng trời làm Ngọc Lan sống lại. Trong vô số vấn đề của mọi lãnh vực mà Ngọc Lan đã dạy cậu lúc cô còn sinh thời, cô đã chẳng từng nói những chuyện lạ trên thế gian và huyền vi của Thượng Đế đâu phải trí óc giới hạn của loài người có thể hiểu được hay sao? Bỗng dưng tâm tư cậu trở nên bình thản, êm ái lạ thường. Ngay cả người mà cậu ghét nhất trong đời cậu là ông Thượng Đế, nhưng giờ đó, cậu cảm thấy vô cùng dễ chịu khi nghĩ đến ông, là vì cậu biết chỉ có ông, và duy nhất một mình ông, có thể giúp cậu làm Ngọc Lan hoàn sinh! Cậu nóng lòng muốn biết mô hình hoặc họa đồ mà Thượng Đế đã dùng để tạo ra một thiếu nữ tuyệt thế vô song được cất giấu ở đâu. Cậu nghĩ thầm: chỉ vì Ngọc Lan, cậu sẽ không từ chối bất cứ chuyện đời nào, kể cả lạy lục, gào khóc, van xin ông Thượng Đế.

Ánh nắng trưa gay gắt, hai đầu gối cậu tê cứng như gỗ, không còn cảm giác, nhưng cậu vẫn trôi giạt trong giòng ảo tưởng mênh mang bất tận. Rồi mặt trời đã chen vào những đám mây hoàng hôn ở phía tây, bóng tối tràn vào nghĩa địa xưa đuổi ánh vàng nhạt. Cậu không còn biết đói, biết khát, thân thể như tàn tro vụn, nhẹ bồng như khói hơi, hòa lẫn với tiếng đế, tiếng vạc sành... Khi cậu từ từ hồi tỉnh, đôi mắt mở ra mơ màng, cổ họng đau như

bị dao cắt. Cậu không còn nhớ nhiều về những chuyện đã xảy ra, chỉ trừ hình ảnh của Ngọc Lan vẫn mơ hồ vương vất trong tiềm thức. Cậu liếc mắt: giữa toàn một màu trắng cậu đang nằm. Bên cạnh cậu, nơi chiếc ghế, một thiếu nữ mặc âu phục, áo sơ-mi trắng và gióp màu lam nhạt, đang đọc sách, ngời hơi xoay nghiêng ra phía ngoài. Cậu không thấy rõ mặt, chỉ mái tóc phong lưu của cô buông thả xuống ngang vai. Tim nô nức, cậu vụt nhào dậy, gọi: “Ngọc Lan!” Thiếu nữ liền xoay lại, thốt: “Anh Lão!” Xong cô đã buông sách xuống ghế, đứng rột dậy, xoay đi, lưng quay về phía cậu, làm thinh. Thần Sầu định thần nhìn lại, thấy mình đang nằm trên giường nệm ra trắng, giữa gian phòng tường vôi, lá cây và ánh nắng lay động qua cửa sổ. Cậu vội vội bước xuống giường. Nhưng dường như toàn thân mất hết sinh lực, cậu ngã gục nơi sàn gạch, sau chân thiếu nữ. Cô vẫn làm thinh, bất động. Cậu cố gắng đứng dậy nửa chừng lại quỵ xuống một lần nữa, tay cậu vô tình chộp phải vạt gióp của thiếu nữ, làm chiếc thắt lưng bằng thun của cô trịch khỏi eo. Thiếu nữ bất ngờ túm giữ vạt gióp, xoay lại thốt: “Anh Lão... anh...” Cậu kêu khê: “Em Xu-Di! Tại sao anh ở đây?” Im lặng giây lâu, dường như thiếu nữ đang cố dằn nén tâm tư trước khi cậu nghe giọng thanh tao nhỏ nhẹ của cô nói: “Đúng ra em không nên giúp anh, vì anh muốn như vậy mà!” Cô sửa xiêm y lại ngay ngắn. Xong cô nghiêng mình khom xuống nắm cánh tay cậu. Dưới tia nắng buổi sáng rọi qua cửa sổ, khung ngực thanh xuân của cô gái in bóng trong làn vải, hai cái thánh giá nho nhỏ bằng hồng ngọc đong đưa dưới đôi trái tai đầy thịt cùng lúc tóc cô đổ xuống quanh gương mặt mịn màng trắng như hoa phấn

chợt hơi ửng hồng, dường như một chút xót thương, một chút e thẹn, một chút giận hờn.

Cô vừa đỡ cậu đứng lên vừa nói: “Anh coi anh kìa, chẳng giống hình người!” Cậu rón giũ chút tàn hơi, đứng đối diện với thiếu nữ. Xu-Di mở to đôi mắt ngấm nghĩa mày mặt cậu, giọng hơi cất cao, nói tiếp: “Anh Lão, chẳng lẽ trên đời này đối với anh, không còn gì quan trọng hơn người đã nằm dưới mộ sao? Sức khỏe của anh, tương lai anh, em thật không ngờ anh đã phụ lòng chị của em đến như thế!” Thần Sầu làm thinh. Dĩ nhiên, đứng đã không vững, cậu còn hơi sức nào để trả lời. Xu-Di đỡ cậu nằm xuống giường. Rồi cô thông thả kể lại: “Đây là ngày bất thường em đến viếng thăm mộ của chị Ngọc Lan. Thật lạ lùng, đêm qua em không an giấc, trần trọc, thương nhớ chị của em. Sáng sớm, trước khi đi học, em mang hoa trong vườn đến mộ chị của em, bất ngờ nhìn thấy anh bất tỉnh nằm đó. Chú tư Bình đã giúp em mang anh vào nhà thương.” Rồi cô tiếp: “Lúc này em xin nghỉ một giờ học để thăm anh. Xin anh hãy tỉnh dưỡng. Giờ em phải đi. Tối nay em sẽ ghé, có lẽ cùng ba và má em.” Xu-Di xoay đi, nhặt cuốn sách, dợm bước. Cậu chợt gọi theo: “Em Xu-Di!” Cô dừng chân, ngoảnh lại. Cậu nhìn cô, ấp úng, đoạn nói khẽ: “Không có gì, thôi em hãy đi đi...” Cô quay đi, bước khuất ngoài cửa phòng.

Một mình còn lại trong gian phòng quạnh quẽ, cậu thầm nghĩ: cô gái thơ trẻ ấy từ giọng nói, cử chỉ cho đến ngọc diện thanh my, từ cốt cách đến tâm hồn, dường như in khuôn người chị. Tuy cậu chưa có dịp để tâm tình thân mật, nhưng những phút giây tiếp xúc ngắn ngủi qua nhiều câu chuyện trò trong thời gian cậu ở dưới mái nhà của cha mẹ cô, cũng đủ chứng tỏ tài trí của cô chưa chắc đã có phương diện nào thua kém Ngọc Lan. Cô là người thực tế, thẳng thắn, tình cảm nhiệt thành, bộc lộ. Có ai bao giờ nhìn thấy Ngọc Lan biểu hiện một nét đổi thay trên sắc diện của cô để biết lúc cô yêu thương hay giận hờn! Về phương diện này, Xu-Di biết đâu, lại chẳng có phần tốt hơn người chị hay sao? Dù vậy, khi gần gũi Ngọc Lan cậu hàm súc một cảm giác tuyệt diệu nồng nàn, vô cùng tha thiết, chấn động cả linh hồn, gọi đó là tình yêu hay thứ gì đối với cậu chẳng quan trọng; nhưng tại sao thứ gì đó không trọn vẹn xảy ra giống hệt như vậy giữa cậu và Xu-Di? Giả sử rằng nếu từ khởi thủy cậu gặp gỡ Xu-Di trước Ngọc Lan, mối liên hệ giữa cậu và Xu-Di có giống như giữa cậu và Ngọc Lan không? Rồi cậu nghĩ: không riêng gì cậu, có lẽ tất cả mọi người trên thế giới đều cô độc; sở dĩ họ không cảm thấy, chỉ vì ngoại cảnh thường ngày che lấp nội tâm chân thật mà họ chưa khám phá ra. Ngay cả Xu-Di. Bỗng dưng cậu đầy lòng trắc ẩn đối với Xu-Di. Biết đâu cô là người lẻ loi hơn cả cậu, nhất là sau ngày chị của cô qua đời. Rồi cậu tự hỏi thầm: người yêu của Xu-Di sẽ là ai, trong tương lai cô có được hạnh phúc hay không? Buổi tối hôm đó, khi Xu-Di trở lại bệnh viện,

phòng cậu vắng không. Người y tá trực cho biết cậu đã tự ý xuất viện, mới vừa đi khỏi.

Khi rời khỏi bệnh viện, Thần Sâu lủi thủi đi trên đường Hàng Bàng. Cậu dừng lại trước ngôi đình Phù Đổng, một cách vô tích sự ngắm nghía ngõ lối âm u, mái ngói rong rêu, hồi tưởng thời gian trước đây nếu không có gánh hát Nhụy Hương đến mượn làm rạp, chắc gì chàng Nguyễn Văn Tân hiền lành, chất phác, đã bị cậu lôi cuốn đặt chân đến những nơi không nên đến trong những ngày thất vọng. Cậu bỗng chốc mang chút niềm hối hận đã làm một thanh niên khả kính như Tân lại tấp tểnh dẫm lên con đường của cậu...

Sau ngày Thủy Lan từ già Tân để theo đoàn hát sinh sống, cuộc đời nghệ sĩ rày đây mai đó, Tân cứ trông tin tức, nhưng vắng bật tăm cá bóng chim. Đêm đó trong tiệm Mống Trời (1) Tân uống nốt ly rượu đoạn sắp sửa ra về. Bỗng một thiếu nữ mặc váy đỏ áo sơ-mi tím từ phía ngoài đi vào, bước chệnh choạng, lảo đảo rồi ngã nhào xuống sàn nháy. Vài người đến đỡ nàng dậy. Đây đó vang những tiếng cười the thé vô nhân nghĩa của đám vũ nữ. Tân chột dừng lại xem. Tuy sầy sụa vì bị ngã, song làn da trắng mịn của nàng vẫn phô bày vẻ kiều diễm đậm đà. Cô vũ nữ tên Bích đứng cạnh hẳn nói: “Có gì đâu, con Thúy lại say.” Tân nhân dịp xoay lại tò mò hỏi Bích về Thúy. Bích chỉ nói: “Cô đó thì như vậy luôn. Hình như cô chỉ có một người chị.” Từ ấy hẳn thường đến tiệm Mống

(1) Tên thật của tiệm là Arc-En-Ciel

Trời. Dần dà hẳn quen với Thúy. Quen thì quen vậy chớ nếu hẳn có hỏi những chuyện liên quan đến đời nàng thì nàng liền nói lảng sang vấn đề khác hoặc ực cạn một ly mực-ten, ngã gục lên ghế để chẳng biết gì nữa. Nhưng giá lúc ấy nếu có khách chơi nào lại dựng nàng dậy, nàng với vôi bước xiêu vẹo trong vòng tay khách. Sau vài cử chỉ ân ái số sàng lợi dụng sàn nháy, khách chơi có khi lôi nàng ra cửa lên xe đi mất. Những đêm tàn, nhiều bạn hẳn xin đưa nàng về đều bị nàng lạnh lùng từ chối. Nếu hẳn có mua tặng nàng món quà gì, nàng thản nhiên nhận lãnh rồi sau đó quăng lên vút xuống như không. Thật là một thái độ nhạt nhẽo, vô tình! Một đêm nàng uống rượu đến đổi mặt nàng trắng bệch như ma, ánh sáng trong đôi mắt tắt dần nhường cho bóng tối âm u tràn ngập lên tới bờ mi. Tân ngồi bên cạnh lo lắng nói: “Xin đừng ép Thúy uống nữa, tôi van mấy cô.”

Các vũ nữ lại cười nhạo Tân. Chợt Thúy lão đảo, hai cánh tay mềm yếu của nàng vụt nắm vai Tân, gục xuống mình hẳn ộc một vũng rượu. Hẳn một tay giữ chặt eo nàng, tay kia đỡ thân nàng tựa vào ngực hẳn cho nàng khỏi ngã. Lòng hẳn xót xa! Một vũ nữ đã quen với nét say sưa của Thúy, bình thản nói: “Ông giữ nó chốc lát nó sẽ tỉnh ngay.” Rồi các cô cứ tiếp tục ăn uống, cười giỡn rầm trời. Hẳn yên lặng nhìn Thúy. Nàng lại nôn tiếp. Hẳn với bế nàng đứng lên, xô bàn, đá hất chiếc ghế sang một phía để lấy lối bước qua. Một cô nói: “Ông cho nó nằm

buồng bên cạnh kia trong giây phút nó sẽ trở ra uống nữa cho xem!” Hấn làm thình, bế nàng xuống thang lầu. Tiếng giầy nặng nề loạng choạng của hấn xa dần rồi im lặng.

Ngoài đường gió lạnh. Tân bế nàng đi một đỗi vẫn chưa tìm được taxi. Dưới ánh đèn điện trên vỉa hè, Tân chợt nhìn thấy Bích từ xa đến. Họ cùng dừng lại. Bích nhìn Thúy rồi nhìn Tân bằng cặp mắt mở to trên gương mặt ngây thơ lẫn phong sương của nàng mà bóng mái tóc do ánh đèn tỏa xuống làm khuất một nửa. Bích kêu khe khẽ: “Sao thế anh Tân?” Hấn nói vẫn tắt, rồi tiếp: “Tôi đem Thúy về nhà tôi để nàng được yên tĩnh nghỉ ngơi.” Khi ấy có chiếc taxi chạy đến, Bích lanh lẹ vẫy tay. Bích mở cửa xe giúp Tân. Thừa lúc đứng gần Tân, cô rấn mắt đùa khe: “Ước gì em được như Thúy!” Đoạn cô mỉm cười liếc Tân. Hấn đáp: “Tôi cũng ước gì Thúy hiểu tôi như Bích.” Bích nói trong khi Tân đem Thúy lên xe: “Thúy thông minh nhất trong đám tụi này, làm sao nó lại không hiểu anh, Tân ạ, tuy nó không nói.” Rồi nàng đóng cửa xe lại giúp Tân. Chiếc xe đã chạy xa nhưng Bích còn đứng trầm tư nhìn theo. Phố phường bấy giờ đã vắng ngắt. Vừa qua cơn mưa đường lộ loáng bóng như mặt hồ lặng sóng, chiếu vệt ánh đèn dài. Gió giật từng hồi, lá vàng trút xuống lăn theo nhau ào ào. Hơi lạnh thấm buốt tận xương. Cây và cột đèn rít lên...

Thúy chớp mi mấy cái rồi từ từ mở mắt. Trong căn phòng chật hẹp dưới ánh đèn lờ mờ, Tân ngồi cạnh bên giường theo dõi cử chỉ của Thúy. —“Ồ đây là đâu?” —“Cô còn

nhớ gì tối qua không?” Thúy với vợ ngồi dậy nhìn Tân rồi bằng giọng ê chề: “Ông lợi dụng lúc tôi say...” Hấn đâm tức, bụng nghĩ thầm: quý giá gì một thân thể đã qua nhiều bàn tay của đàn ông. Nhưng hấn dần lòng, dịu giọng: “Không khi nào tôi thấy Thúy có được đôi phút điềm tĩnh!” — “Những lời khôn khéo của ông đủ để giải thích hành động của ông không?” — “Xin cô nói là hành động gì?” Nàng gắt gỏng: “Quần áo của tôi đâu? Tôi phải đi ngay bây giờ.” Tân dịu dàng nắm bàn tay thiếu nữ, nhưng nàng rút lại gắt: “Hôn hít trong lúc tôi say chưa đã sao?” Hấn kiên nhẫn dỗ dành: “Thúy về làm gì giờ này. Hãy nghỉ ngơi giây lát, vì trông Thúy còn yếu lắm.” Nàng đổ quạu: “Mặc tôi. Có đem quần áo ngay cho người ta về đi không?” Tân bước ra cửa. Hấn vừa khuất, một bà già đi vào, tò mò nhìn Thúy, đoạn hỏi: “Chú đó đâu rồi?” Thúy không đáp, hỏi lại: “Bác là ai?” — “À... tôi ở bên cạnh đây. Phòng này tôi cho ông bà già của chú ấy mượn, họ cũng là chỗ quen biết cùng quê.” Nàng hơi do dự hỏi: “Cha mẹ anh Tân ở đâu vậy?” — “Họ ở Cần Thơ, cho chú ấy lên đây để đi học.” Rồi bà tiếp: “Hồi hôm nó nhờ tôi thay quần áo giùm cô... cô như thầy ma không còn một chút hơi. Tôi qua đây xem cô có đỡ chưa?” — “Cám ơn bác, cháu đã đỡ nhiều.” — “Vậy tôi yên lòng. À, nói với nó cháo tôi đã nấu xong.” Rồi bà thong thả đi ra.

Một lúc lâu Tân trở vào trao cho nàng bộ đồ mới và nói: “Vào phòng tắm bên cạnh đây thay quần áo. Bộ đồ tôi mới mua ở tiệm, nếu không vừa thì cũng đừng chê. Còn đây...” Hấn kéo chiếc thùng dưới gầm giường, soạn trong đó quần áo dơ bẩn ra bộ đồ tanh hôi của Thúy đưa lên

trước mặt nàng, rồi buông xuống, nói tiếp: “Tôi sẽ giao tiệm giặt. Xong rồi, tôi sẽ gửi bưu điện trả Thúy.” Tân bước xuống nhà bếp đem lên ly nước cam và nói: “Tôi định để Thúy ăn chút cháo nóng, nhưng có lẽ Thúy rất gấp. Vậy đây, uống tí cho khỏe rồi đi đâu thì đi.” Thúy im lặng nhìn Tân. Hấn cũng nhìn lại và thong thả tiếp: “Tôi không có gan để hôn hít một xác chết, như Thúy đã lầm tưởng.” Nàng vẫn làm thình nhìn Tân, ánh mắt nàng chột u dột. Hấn bước gần, rụt rè vuốt tóc nàng. Giọng hấn êm ái: “Tôi chỉ muốn làm người bạn tốt của Thúy. Ngoài ra...” Hấn dừng lại, ngửa hai bàn tay lên, làm một cử chỉ như không được vui trong lòng thay cho lời nói. Bỗng nàng ôm Tân trong vòng tay yếu đuối, gục mặt vào ngực hấn. Hấn cảm thấy vài giọt nước mắt của nàng rơi xuống nóng nóng trên ngực hấn. Nhưng nàng đã vội vội buông hấn ra, lật đật mở xắc lấy khăn lau mặt, ấp úng nói: “Nhưng... ông đừng bao giờ làm như thế nữa đối với tôi.” Hấn hỏi: “Tại sao?” Nàng đáp khẽ: “Vì sau này ông sẽ hối hận.” Hấn nói: “Tôi chỉ muốn làm bạn của Thúy, an ủi Thúy, giúp đỡ Thúy lúc nào Thúy cần. Dù một ngày nào đó Thúy rời xa tôi, tôi sẽ không giữ Thúy lại đâu! Tại sao tôi phải hối hận?”

Nàng thay đồ xong, uống một hộp nước, nhìn Tân nói: “Mặc tôi. Ông khỏi phải tiễn đưa.” Đoạn nàng dậm bước. Nhưng chột nàng dừng lại ở phía quá cây dừa trước nhà Tân, như lưỡng lự điều gì. Tân bước ra nói: “Có lẽ dưới mái nhà lá tôi thiếu may mắn hơn các công tử của Thúy. Họ tiễn đưa Thúy thì được.” Nàng làm thình. Hấn nắm bàn tay Thúy. Nàng không từ chối. Ra đến đường phố hấn

gọi taxi. Nàng ngoan ngoãn bước lên xe. Lần đầu tiên nàng bằng lòng ngồi bên cạnh hắn trên một chuyến xe, để hắn đưa về. Xe đỗ ở đường Nguyễn Hoàng vùng An Đông. Hai người đi vào một ngõ hẻm, chốc dừng lại trước nhà nàng. Hắn nói: “Từ độ quen Thúy, tôi chưa hề biết Thúy ở đây để đến tìm, tuy có lúc tôi rất nhớ... Nay tôi xin Thúy một điều. Khi nào tôi rồi rảnh có thể đến đây gặp Thúy được không?” Nàng im lặng như đấn đo giấy lát rồi đáp khẽ: “Được. Xin ông cứ đến chơi.” Từ đó hắn hay lui tới nhà Thúy.

Đó là căn phố mượn tối tàn chật hẹp. Giữa phòng khách đặt một bộ xa-lông cũ. Một bên có tủ gương, chiếc giường ngủ, mùng mền bữa bãi đặt lui vào phía trong, cũng là nơi các vũ nữ thường họp nhau đánh tứ sắc. Tiếp phía sau là phòng tắm rửa và nhà bếp, nơi đó nồi niêu chén bát lúc nào cũng hỗn độn bữa bãi. Nhưng hắn có đến nhà Thúy cũng chỉ để nhìn mặt nàng thôi, chớ chẳng nói được chuyện gì. Nàng luôn luôn mặc đánh tứ sắc với các chị em vũ nữ. Nhiều bận nàng hẹn Tân đến nhà nàng chơi nhưng bận nào hắn đến cũng chỉ ngồi cạnh giường nhìn nàng đang mê man trong những cây bài xanh đỏ. Thúy rất mê đánh tứ sắc. Các cô bạn của nàng cũng thế. Dù chỉ là những cuộc vui chơi tiêu khiển chứ nào phải nhằm sát phạt lớn lao, song nhà nàng hết như chỗ chứa bài bạc. Nhiều đêm hai ba giờ sáng từ vũ trường về, bọn Thúy lại gầy một sòng tứ sắc kéo dài có khi đến chiều hôm sau mới nghỉ để lại sửa soạn trang điểm đi vũ trường. Hắn từng thấy họ đánh tứ sắc suốt ngày đến tối, thâu đêm tới sáng. Nhiều đêm hắn đến nhà Thúy, ngồi

cạnh nàng để nhìn nàng đánh tứ sắc, mồn mõi hấn nằm ngủ một giấc, tỉnh dậy thấy bọn họ vẫn chưa nghỉ. Nhiều bữa tan học, hấn ghé thăm Thúy chỉ để bắt gặp canh bạc thâu đêm vừa tàn, họ nằm la liệt trên giường kẻ ôm người gác lẫn nhau ngủ một cách mỗi mệt, bên cạnh quân bài tiền giấy ngổn ngang, tỏ rõ lối sống bê tha trụy lạc. Cái ngữ hấn đến bị nàng bỏ mặc ngồi tại xa-lông, còn nàng luôn luôn dán mắt vào các cây bài là thường. Hấn ngồi đó ôn lại bài vở nhà trường, hoặc xem chán mấy tờ báo cũ từ hồi đời nào còn bỏ lại, rồi hấn đứng dậy từ giã. Nàng gục gật nói: “Anh đến chơi khi khác nhé. Nay tôi mắc.” Hoặc có khi nàng làm thỉnh mắt vẫn chăm chú trên các cây bài, tay thì lanh lanh bắt tằm này buông tằm khác, mặc hấn ra về. Nhiều bận hấn tìm lời êm dịu khuyên lơn nàng tập cuộc sống điều độ để giữ gìn sức khỏe và bớt uống rượu. Có khi nàng làm thỉnh. Cũng có khi nàng gián tiếp trả lời Tân bằng cách rót đầy thêm ly mạt-ten rồi cầm ực một hơi sặc sụa. Nàng nhớn như cười nói: “Trên đời này nếu bao nhiêu con gái đều tử tế cả thì thật buồn tẻ, là vì các bà quý phái cùng các tiểu thư lấy ai so sánh để biết mình đứng đắn? Còn các ông lấy ai để tụ tập lại hàng đàn hàng lũ con gái như chúng tôi để thưởng thức một điệu vũ khúc ca... Đời sống các ông lại càng chán ngắt và nhàm biết chừng nào nếu suốt đời chỉ biết một người vợ của mình thôi mà không biết những cái hay cái lạ của nhiều đàn bà khác.” Tân đang ngạc nhiên vì những lý lẽ ngang gàn, nàng lại tiếp: “Thứ nữa, những đường cong nét uốn của mọi bộ phận trong thân thể phụ nữ là những gia tài quý báu... Nếu không có những người như chúng tôi thì những kẻ văn, thi, họa sĩ nghèo xơ

nghèo xác đào đầu ra vốn để kinh doanh. Liệu các bà đứng đắn có thích để cho họ kinh doanh trên thân thể các bà không? Những người không vốn khai thác thân thể của chúng tôi, đời sống của chúng tôi để phô diễn trên vải lụa, trưng bày trên màn ảnh, sách vở tiểu thuyết, quảng cáo các công ty kỹ nghệ... Họ từ chỗ nghèo khó trở thành vĩ nhân chẳng phải là nhờ chúng tôi hay sao?”

Hắn khám phá nơi Thúy những ý tưởng mới lạ, những ngôn từ sâu sắc, những nhận xét của loại người trí thức, mặc dù tính tình nàng hơi hợm và cuộc sống lôi thôi. Một đêm hắn đưa Thúy về. Trước lúc tạm biệt hắn muốn hôn nàng. Nhưng nàng dằn mạnh hắn ra, môi nàng cố tránh môi hắn. Nàng nói: “Đừng làm cái trò trẻ con người ta cười thối mặt.” Hắn nói: “Trong đám phấn hương thừa, anh đang nhìn thấy hoa nhụy thắm tươi. Anh đã nói anh không thể hôn một xác chết!” Cuối cùng nàng không chống chối. Đó là nụ hôn đầu tiên của hắn với nàng. Thân thể nàng rung động, hình như nàng cũng sung sướng. Nhưng nàng đã ngắt ngang nụ hôn, đứ đởn hỏi Tân: “Thỏa mãn chưa? Có thích không hả?” Rồi nàng tháo khỏi vòng tay hắn, quay lại mở cửa bước vô trong nhà, mặc Tân đứng ngơ ngẩn bên ngoài giây lâu. Xong hắn lủi thủi trở ra đường cái đón xe trở về nhà hắn.

Không thể biết bao nhiêu lần Thúy thất hẹn với Tân. Mỗi khi Tân tìm đến nhà Thúy, chắc chắn nàng đang bận đánh tứ sắc với các bạn gái. Hắn có trách móc, nàng nhớn như cười đáp: “Tôi cũng sửa soạn đi đấy anh ạ.” Cặp mắt nàng đong đưa nhưng vẫn không rời khỏi tay bài. Một lần

cô cậu hẹn ăn cơm chiều tại Pen-Tô. Tân đợi nàng đã chán. Nóng lòng, hấn gọi taxi đến nhà nàng. Cửa nhà cài kỹ, Tân lại đến nhà cô Thứ Hoa, bạn của Thúy. Tại đây hấn gặp một đám vũ nữ, kẻ đang đánh tứ sắc, kẻ ngồi xem. Thúy áo cài xệch xạc, tóc xỏa tơi mi, cặp mắt long lanh chăm chú trên mấy cây bài. Hấn đến gần lên tiếng: “Thúy quên hẹn với tôi sao?” Nàng quay sang nhìn Tân, nửa như ngạc nhiên, nửa như tìm nhớ cái gì, hỏi: “Hẹn gì cơ?” Hấn nhắc lại cuộc hẹn bằng giọng trách móc. Song nàng ngoảnh miệng cười: “Aạạ... nhưng tôi mắc.” Các vũ nữ nhìn Tân và cười ranh mãnh. Một cô nói: “Thúy nổi tiếng cho đàn ông trượt vỏ dừa, ông không biết sao?” Tân cười gượng, dặn nàng: “Vậy thì... chiều mai có chắc không?” Nàng cười nói: “Không!” Hấn dợm bước ra về, liền dừng lại. Nàng lơ đễnh đáp: “Ừ thì chiều mai.” Hấn chào nàng ra về. Nàng chỉ gục gặc mà mắt lẫn tay vẫn không rời mấy cây bài. Hấn vừa lủi thủi bước đến ngưỡng cửa lại nghe tiếng trong trẻo của Thúy vọng ra: “Nhưng không chắc anh nhé, nhờ tôi mắc bận.”

Một hôm Tân gặp Thúy, mặt nàng có vết xây xát và băng bó ở tay, cũng do ngã vì say rượu. Hấn giận lắm, nắm cánh tay Thúy, nói: “Thà rằng tôi mất Thúy còn hơn trông thấy Thúy mãi như thế này.” Nàng chỉ cúi đầu không đáp. Nhưng hôm sau gặp lại Thúy ở tiệm Mống Trời, nàng lại vẫn say. Khi nhạc bắt đầu trỗi, một công tử đến điu nàng ra sàn nhảy. Vì quá say nàng chỉ bám sát vào khách chơi và oằn oại như hồn lìa khỏi xác. Gã kéo lê nàng đi một cách tàn nhẫn. Hấn nói: “Tôi không thể nào nhìn thấy Thúy đi chung với kẻ khác mà chịu được.”

Nàng thản nhiên ực cạn một cốc mạt-ten, chỉ thốt: “Anh thật vô lý!” Hấn nản lòng: “Thà rằng mình đừng quen nhau.” Thường đêm Tân suy nghĩ về Thúy, ôn lại từng cử chỉ của nàng từ ngày mới bắt đầu quen, để tìm hiểu tâm trạng Thúy. Nhưng vô ích. Làm sao có thể giải thích nổi những mâu thuẫn kết hợp thành thứ tâm hồn vô định quay cuồng như bão trời của nàng.

Vắng một dạo, hấn trở lại tiệm Mống Trời. Thúy vẫn tiếp hấn với cặp mắt và dáng điệu quen dùng để đãi khách chơi. Nàng ranh mãnh hỏi: “Vắng lâu nhớ lắm không?” Hấn đáp: “Vừa qua kỳ thi lục nguyệt nên bài vở hơi rảnh rỗi. Xin được đưa Thúy về nhà chơi với tôi đêm nay nhé.” Nàng cười dú đởn: “Lại tính giở cái trò quen thuộc!” Hấn nghiêm giọng nói: “Thúy đừng nghĩ thế, vô tình làm giảm giá trị của tình bạn. Tôi có nhiều chuyện muốn nói với Thúy.” Nàng nhớn nhó: “Anh có tiền trả tic-kê? Tôi sẽ bỏ hẹn với một thương gia.” Tân bực mình nhưng dần lòng: “Thôi thì cũng được. Tùy Thúy.” Nàng không nói thêm, đứng dậy đến quầy lấy một chai mạt-ten còn lưng rồi đi ra phía cửa. Tân đang ngỡ ngác. Nàng chợt quay lại: “Kìa sao anh chưa đi?” Hấn lưỡng lự: “Thúy bằng lòng?” Nàng gắt: “Lại còn hỏi! Này, cầm giùm ve rượu.”

Ra đến đường hấn định gọi taxi. Nàng cản rằng: “Nay nghỉ sớm tôi còn khỏe, mình đi bộ cho vui.” Cô cậu đi song song nhau trong bóng nửa tối nửa sáng của vỉa hè. Tân hỏi: “Chúng ta quen nhau từ bao lâu rồi Thúy nhỉ?” Nàng đáp: “Tôi nào nhớ. Mà nhớ để làm gì?” Tân lẩm bẫm: “Biết bao giờ Thúy mới đổi thay!” Nàng làm thinh.

Đi dạo nửa giờ trên đường phố, Tân đưa Thúy về nhà. Với cử chỉ tự nhiên quen thuộc Thúy thay bộ đồ ngủ, rửa mặt chải tóc xong rót cốc rượu đầy uống hết, lại thêm cốc nữa đặt trên đầu giường, đoạn nằm nhoài xuống nệm. Tân nằm cạnh, lặng lẽ nhìn vẻ kiêu diễm của gương mặt Thúy và những đường cong khêu gợi của khung ngực nàng tuy đã trải bao vất vả cùng sự dày vò của kiếp sống qua thời gian vẫn chưa xóa nhòa nét đẹp. Thúy hỏi: “Những chuyện gì sao chưa nói đi, tôi đã buồn ngủ rồi.” Hấn hỏi: “Có khi nào Thúy cảm thấy cô đơn không?” Nàng chắt lưỡi gắt: “Nói gì thì nói phứt ra, lại hỏi vợ vắn, người ta đang buồn ngủ!” Tân kiên nhẫn, dịu dàng dỗ ngọt: “Thúy coi Thúy kìa... sao có thể những ngôn từ như vậy! Tôi thích Thúy nũng nịu hơn là có những cử chỉ, lời lẽ gắt gỏng. Thúy cũng đang hiểu tôi muốn biết nhiều về Thúy. Nhưng bao nhiêu lần tôi hơi khơi lại dĩ vãng để mong hé chút tâm tư của Thúy, để an ủi Thúy, thì Thúy lại đánh trống lảng. Tại sao thế?” Nàng im lặng, có chiều nghĩ ngợi, xong dịu giọng: “Anh biết để làm gì. Chẳng phải là chúng mình gặp nhau chán rồi thì xa nhau ư?” Tân nói: “Tôi không nghĩ như thế. Tôi không bao giờ muốn xa Thúy.” Nàng quay mặt nhìn Tân giây lát, đoạn nói: “Tôi nghĩ ngày sau anh còn có vợ có con và tôi không bao giờ muốn trong cuộc đời làm chồng làm cha, anh lại mang trong óc hình bóng một vũ nữ với dĩ vãng xấu xa của nó.” —“Nhưng nếu Thúy là vợ của tôi?” Nàng chột bất động nhìn Tân. Rồi nàng bật một tiếng cười trong trẻo như chế nhạo sự ngây ngô của Tân, nhéo tai hấn đoạn nói: “Cứ lắm nhảm mãi chớ nó cũng không thích nghe!” Tân chán nản, là vì hấn có cảm tưởng cho

đến bây giờ nàng vẫn chưa hiểu tình yêu của hắn. Nhưng hắn sợ Thúy chấm dứt câu chuyện, vì nàng hay có tật đó khi nàng không thích nghe nữa. Hắn vội tiếp: “Dù quen nhau trong chốc lát lại tìm được nghĩa tri âm, sao Thúy cứ tiếc dù chỉ là một lời nói? Tôi hằng mong, nhưng chưa hề nghe được một tiếng chân thành nào vọng ra từ trái tim Thúy?” — “Anh không thấy tôi bận rộn suốt ngày sao?” — “Lẽ nào đời sống đã biến Thúy thành cô gái hoàn toàn giả dối? Thúy không giấu được ai, nhất là chính bản thân Thúy. Đừng đem những canh bạc thâu đêm để tự gạt gẫm lòng mình.” Nàng hơi ủ dột. Lúc lâu, nàng thở thê: “Có lắm lúc Thúy thấy buồn, anh ạ.” — “Tại sao?” Nàng làm thinh giây lát, nói khê: “Anh quá tò mò!” Rồi nàng nhắc cốc rượu trên đầu giường đổ ụp vào miệng. Nàng ngưng một hồi trông vẻ ngây thơ thật đáng thương, đoạn nói: “Buồn từ nội tâm lẫn ra ngoại cảnh, buồn từ ngoại cảnh dồn về nội tâm, nào phân biệt là buồn gì!” — “Thúy muốn có người bạn bên cạnh đời Thúy không?” Nàng ngáp dài lưỡi biếng đáp: “Thôi ngủ đi bố ạ, nói lắm nhảm cả đêm!” Tân xoa vai nàng, âu yếm hỏi: “Thúy có yêu tôi không?” Nàng vụt lấy ngón tay trở gõ lên mũi Tân, gất: “Bố khỉ! Điên vừa vừa chớ! Điên thế thì chớ chịu nổi!” Nàng đẩy tay Tân ra khỏi vai rồi nằm quay vào vách. Tân nhích theo. Thúy gất: “Xích ra đi anh, Thúy nực lắm.” Hắn nịnh: “Tôi quạt mát Thúy nhé.” Nàng làm thinh. Hắn phe phẩy chiếc quạt giấy và luôn mồm nài nỉ: “Nếu Thúy biết bao nhiêu đau khổ đã dày vò tôi từ bấy lâu với hơi tàn của nghị lực mỗi mòn chỉ chờ đợi một tiếng nói của Thúy, dù yêu hay không, Thúy tiếc một lời sao?” Nàng vẫn làm thinh. Hắn buông chiếc quạt, chòang

tay qua mình Thúy kéo nàng sát lại, khẽ gọi: “Thúy!” Nàng liền gắt gỏng: “Có để yên cho người ta ngủ không?” Hấn hoàn toàn thất bại trong việc chinh phục Thúy. Nàng vẫn là thiếu nữ bí mật.

Thời gian trôi qua. Cái tin Thúy làm tình với Hoàn khiến Tân bức tức. Nhưng Thúy lúc nào cũng nhớn như ly rượu ở những đầu ngón tay, nói: “Việc riêng của tôi sao anh lại có quyền cấm đoán?” Hấn hỏi: “Thúy yêu gã đó phải không? Nếu Thúy có can đảm nói thật...” Nàng gật đầu, làm thinh. Tân đang nói nửa chừng liền đổi giọng, thấp nhỏ: “Cám ơn Thúy. Thà rằng thành thật như thế. Từ nay tôi sẽ không làm phiền Thúy nữa.” Hôm đó Tân vừa bước khỏi tiệm Mống Trời lại gặp Bích. “Chào anh Tân! Hôm nay sao có vẻ mày chau mặt dột vậy?” Hấn kể chuyện Thúy. Bích nói: “À kỹ sư Hoàn học ở Ma-Rốc mới về. Anh biết hấn chớ?” —“Thấy mặt vài lần.” —“Nó du côn hăm dọa làm con Thúy hoảng sợ phải theo nó. Thúy yêu ai thì chắc tận thế. Anh chẳng nghe nói Thúy không có trái tim à?” —“Không có trái tim? Nhưng chính Thúy thú nhận yêu Hoàn?” Bích chỉ mỉm cười. Chuyện của người vũ nữ không có gì vui để kể, nhưng tâm trạng của Thần Sầu cũng chẳng lạc quan.

Một buổi chiều nắng hồng còn nhuộm đỏ đầu cây, Thần Sầu lầm lũi vào nghĩa trang Gia Định. Từ xa cậu đã nhìn thấy một thiếu nữ mặc xiêm y trắng, tóc buông xõa xuống khỏi vai, đang ngồi nơi lan can của thành mộ, lưng quay về phía cậu. Cuộc say khi sáng còn làm cậu choáng váng mơ màng, bỗng hốt cậu mừng thầm: chắc chắn

Ngọc Lan đang đợi cậu! Thần Sầu cặp nách ve rượu giấu vào trong áo, hớn hở vừa bước theo lối mòn đi tới vừa lẩm bẩm: ‘anh biết em chỉ ghẹo anh thôi chớ không bao giờ chết, bây giờ em chịu gặp anh rồi, lần này anh nhất định không buông tha em!’ Nhưng rồi, khi sắp đến gần, cậu vẫn còn tỉnh táo để nhận định sự thật. Cậu chậm bước lại, tâm trí rỗng không. Cậu đẩy nhẹ cánh cửa song sắt, đi qua thềm đá, để ve rượu nơi bệ cẩm thạch dưới chân ngôi mộ, đoạn rón rén đến đứng sau lưng thiếu nữ. Cậu chưa kịp lên tiếng, đã nghe giọng êm ái nhỏ nhẹ: “Tại sao anh lánh mặt em?” — “Bữa đó vì có chuyện gấp phải rời khỏi bệnh viện nên anh không thể đợi em.” — “Gấp đi uống rượu phải không?” Cậu áp ứng: “Em...” Xong hỏi lại: “Em biết anh đến đây hôm nay sao?” Thiếu nữ thong thả đứng dậy, ngược nhìn một cánh chim bay lẻ loi dưới đám mây vàng chói ánh hoàng hôn đang che vầng trăng nhạt. Lưng vẫn hướng về phía cậu, thiếu nữ đáp: “Hơn một tuần qua gió mưa tầm tã, buổi chiều đầu tiên xinh đẹp như thế này, lát nữa lại có trăng sáng, anh còn biết đi đâu nếu không đến thăm chị Ngọc Lan.” Cậu ngập ngừng nói: “Em Xu-Di, em xem đây, nay anh đã khỏe mạnh lắm.” — “Bề ngoài thôi. Em chỉ lo căn bệnh tâm thần của anh.” Cậu dang hai tay vui vẻ nói: “Tinh thần anh có sao đâu!” Xu-Di đứng thẳng thớm, xoay lại nhìn cậu, đoạn nói: “Anh cố trốn tránh sự thật.” Cậu hơi có ý đùa: “Sự thật gì? Há?” Xu-Di liền nghiêm mặt: “Phải ve rượu anh để đó không?” Cậu do dự đoạn đáp: “Phải!” — “Vậy anh vẫn không nhận anh lo sợ đương đầu với sự thật sao? Vết thương quá trầm trọng trong nội tâm anh.” — “Xu-Di, anh quên em nay bao nhiêu tuổi?” — “Anh hỏi vậy có ý gì?

Chê em còn con nít hỏ?” —“Không. Anh đang nghĩ tại sao tuổi em còn thơ trẻ nhưng em nói năng như một người trưởng thành.” Xu-Di xê tới một bước, đối diện cậu. Cổ ngắm nghía cậu từ đầu đến chân, đoạn nói: “Anh coi anh kìa, chỉ mới mấy tháng rời khỏi nhà của ba má em, anh đã như vậy rồi, tóc rối bù, quần áo rách bươm xệch xạc, không bao lâu nữa có lẽ em không còn nhìn ra anh đâu!... Nay anh Thần Sầu, có người mới sinh ra đã trưởng thành, lại có người suốt đời vẫn khờ dại. Em nghe vài người quen nói anh say sưa ngủ ngoài đường, thoát kỳ thủy em không tin. Nhưng từ bữa sáng thấy anh nằm bất tỉnh bên mộ chị Ngọc Lan, em đã bắt đầu không an tâm. Vì vậy, em bắt buộc muốn gặp anh hôm nay. Anh Thần Sầu, chẳng lẽ suốt đời anh không quên được chị Ngọc Lan...” Thần Sầu có vẻ giận, hơi lớn giọng ngắt ngang: “Xin đừng nhắc đến Ngọc Lan nữa!” —“Phải rồi, em không nhắc, vì anh muốn uống rượu để quên chị của em.” —“Không phải để quên hay nhớ ai hết, không liên can gì đến Ngọc Lan.” Xong cậu cười khẽ một tiếng, tiếp: “Rượu là niềm vui và lẽ sống của đời anh.” Xu-Di bỏ khẽ: “Vậy sao?” Cô mở to đôi mắt nhìn sững Thần Sầu, đoạn nói: “Nếu rượu là niềm vui và lẽ sống của anh, vậy anh không nên mang nó đến mộ của chị Ngọc Lan.” —“Em cấm anh?” —“Em không dám.” Xong giọng cô nhỏ nhỏ tiếp: “Nhưng nếu anh có chút trí khôn, anh sẽ làm như em đã nói.” —“Tại sao?” Xu-Di làm thính, thong thả xoay đi, nhìn ra phía nghĩa trang.

Thần Sâu nắm bàn tay đập lên lan can, bằng giọng rên rỉ thốt: “Tại sao...? Tại sao...?” Thành linh cậu gục mặt lên nắp mộ cẩm thạch, rồi toàn thân cậu rung lên, mồm kêu khe khẽ. Trong đời cậu từ bé cậu đã quen chịu đựng nhiều đánh đập, hà hiếp, đối đầu những cảnh xót xa, sinh ly tử biệt, cùng lắm cậu chỉ sụt sùi. Lần đầu tiên sự đau đớn đã làm linh hồn cậu như vỡ tan từng mảnh vụn, cậu gồng mình xuống rống lên ô ô, âm thanh vang động khu nghĩa trang yên tĩnh. Xu-Di vẫn đứng lưng quay về phía cậu và bất động như vậy giây lâu, trước khi cô thông thả nói: “Bây giờ thì anh mới thật sự khóc. Đáng lẽ anh đã khóc sớm hơn. Sau ngày chôn cất chị Ngọc Lan, đáng lẽ anh phải khóc thật nhiều. Nhưng trước sau anh vẫn trốn tránh sự thật, anh đã cố sức dồn nén ngọn sóng thần trong nội tâm đến đổi ói máu. Rồi anh mượn rượu để tẩy gột khối đau đớn kết tủa dưới đáy lòng. Em đang thấy anh càng làm như vậy vết thương càng sâu đậm bám chặt vào xương cốt của anh, hòa tan vào thịt máu của anh...” Thần Sâu chột hét: “Em đừng nói nữa, anh muốn chết, anh muốn chết!” Xu-Di cầm một cái ve nhỏ đưa ra sau lưng về phía cậu, nói: “Đây là những viên thuốc ngủ, anh muốn chết, uống hết nó anh sẽ mãn nguyện.” Thần Sâu liền đứng quay dậy chồm tới, một tay chộp lấy chiếc ve. Xong Xu-Di quay lại nhìn Thần Sâu. Dưới trăng sáng đã thay ánh tà dương, gương mặt cô gái trắng như tượng ngọc bao viền bởi mái tóc phong lưu trải rợp trên đôi vai, môi hồng tươi mუმ mუმ, cặp mày rậm xanh thẳng tấp và đôi mắt tròn to đen láy lóng lánh trong ngần, phản ảnh

tuyệt vời thậm kín nhất và mênh mông vô tận một vũ trụ vô hình. Thần Sầu bỗng nhiên đối diện với vẻ đẹp rất dịu hiền, bao dung, thánh khiết. Cậu đã nhiều lần ghét tức Ngọc Lan, nhưng lạ lùng thay, cậu không bao giờ có thể giận đối Xu-Di. Cậu chợt động lòng, thổn thức, quỳ xuống ngã mình ôm đôi chân của cô gái. “Xu-Di, có phải anh làm gì cũng sai hết không?” Thiếu nữ nhẹ nhàng đặt bàn tay lên vai Thần Sầu, im lặng giây lâu, đoạn êm ái nói: “Không, anh Thần Sầu, anh không làm điều gì sai. Chỉ là, Thượng Đế tạo ra ai ai cũng rất yếu đuối cả thể xác cũng như tâm hồn. Thật quá vất vả cho anh!” Xong cô hơi nghiêng mình đỡ cậu đứng lên và thông thả tiếp: “Thôi em đi nha! Đã đến giờ cơm tối, có lẽ ba má đang chờ em.” Xu Di đi vài bước, ngập ngừng đứng lại, lưng vẫn quay về phía cậu, nhỏ nhẹ nói: “Thật ra, đó là lọ vi-ta-min anh hai của em nhờ em đưa cho anh.” Bóng xiêm y màu trắng thướt tha của cô gái xa dần rồi khuất ngoài nghĩa trang. Một cơn gió thoảng qua làm bóng trăng lay động và lá cây rì rào mơ hồ như có tiếng ai thở dài...

Những Giò Đã Mất (Chương XV)

Chiếc phù-hiệu vàng